

พระรถเมรี

นำเสนอเมื่อ : 13 ก.ค. 2552

พระรถเมรี

กาลครั้งหนึ่งในสมัยพุทธกาล มีเศรษฐีคนหนึ่งชื่อว่า นนทเศรษฐี มีบ้านเรือนใหญ่โตและทรัพย์สมบัติมากมาย แต่ไม่มีบุตรธิดาไวคอยดูแลทรัพย์สินเหล่านั้นเลย วันหนึ่งเขาไปนมัสการพระสัมมาสัมพุทธเจ้า เขานำกล้วย 12 ผลไปถวายพระพุทธรูปของคตวย ในขณะที่ถวายกล้วยต่อพระพุทธรูป เขาก็ตั้งอธิษฐานवादวยอานิสงค์แห่งทานนี้ ขอให้เขามีบุตรหรือธิดาจำนวนเท่ากับกล้วยนั้น

หลังจากกลับมาบ้าน เขาก็บอกกับภรรยาเกี่ยวกับความปรารถนาที่ตนได้อธิษฐาน กับพระพุทธรูปไว้ ภรรยาของเขาดีใจมาก และหลังจากนั้นไม่นานนางก็ตั้งครรภ์และคลอดลูกสาวจำนวนครบ 12 คนพอดี น้องสาวคนเล็กสุดมีชื่อว่า เกา มีความสวยและฉลาดกว่าใครทั้งหมด อย่างไรก็ตามหลังจากคลอดลูกสาวทั้ง 12 คนแล้ว โชคชะตาของท่านเศรษฐีและภรรยาก็เปลี่ยนไปจากหน้ามือเป็นหลังมือ ทั้งคู่กลับจนลงทุกวัน ๆ การค้าขายก็ไม่ค่อยดีในขณะที่ลูกสาวก็กินจุขึ้นเรื่อย ๆ

เมื่อไม่สามารถแก้ปัญหาความขาดแคลนอาหารเลี้ยงดูบุตรสาวได้ เศรษฐีจึงตัดสินใจขายบ้านเพื่อเอาเงินมาซื้ออาหารเลี้ยงลูก ๆ จากที่เคยร่ำรวยก็กลับกลายเป็นจน

เขาพาครอบครัวไปอยู่ที่กระท่อมในทุ่งนาและก็ดำเนินชีวิตอยู่ด้วยการทำนาบ่อยครั้งที่สองสามีภรรยาไม่สามารถหาอาหารเพียงพอเพื่อมาเลี้ยงบุตรสาวที่กำลังกินกำลังนอนได้ ทั้งคู่รู้สึกเสียใจที่เห็นบุตรสาวร้องไห้หาของกินแต่ก็ไม่รู้จะทำอย่างไรดี

และถึงแม้ว่าเขาจะรักบุตรสาวมาแต่ก็สุดที่จะทนต่อสภาพเช่นนี้ได้ ดังนั้นเขาจึงคิดแผนที่จะนำบุตรสาวของตนไปปล่อยในป่าท่ามกลางเสียงคัดค้านจากภรรยาอย่างแข็งขัน นุหนทเศรษฐีนำบุตรสาวของตนขึ้นเกวียนและขับออกไปในป่าก่อนที่จะจากมาเขาก็เก็บผลไม้ไว้มากมายเพื่อให้ลูก ๆ ใดกินกันแล้วปล่อยให้ทั้งหมดวิ่งเล่นอยู่ ณ ที่นั่นเอง ในขณะที่เด็ก ๆ เพลิดเพลินอยู่กับการเล่นนั้นเขาก็แอบกลับมาบ้านแต่เพียงลำพัง

หลังจากเหน็ดเหนื่อยกับการเล่น พี่น้องทั้งสิบสองคนก็มองหาบิดาของพวกเขา เมื่อไม่เห็นบิดาอยู่บริเวณนั้นพวกเขาก็ร้องไห้กันระจองอแง แต่ภรรยาไม่รู้รู้สึกตื่นเต้นตกใจอะไรนางปลอบพวกเขา ๆ และบอกว่าตนสามารถจำทางกลับบ้านได้ดี ก่อนพระอาทิตย์ตกดินภาก็สามารถพาพวกเขา ๆ กลับมาถึงบ้านได้ทันทีที่มาถึงบ้าน พวกเขาเด็กก็หาของกินในครัวเพราะว่าเหน็ดเหนื่อยมาจากการเดินทางไกล

สองสามีภรรยาทั้งดีใจและเสียใจปนกัน ที่ดีใจเพราะเห็นบุตรสาวของตนยังมีชีวิตอยู่และที่เสียใจก็เพราะต้องเผชิญกับความยากลำบากแบบเดิมอีก พวกเขาเด็ก ๆ เองไม่สนใจว่าจะเกิดอะไรขึ้นในวันข้างหน้าขอให้มีอาหารมาใส่ปากก็เพียงพอแล้ว พวกเขาเด็ก ๆ มีความสุข ในขณะที่พ่อแม่เสียใจเมื่อนึกถึงความตายของทั้งหมดอันเนื่องมา

จากความอดอยาก

ครั้นรุ่งสว่าง
ผู้เป็นบิดาก็คิดถึงแผนการที่จะเอาบุตรสาวไปปล่อยอีก
ครั้งนี้เขาพาลูก ๆ ไปยังป่าลึก
และใช้หนทางคดเคี้ยวมากจนยากที่จะจำได้
เมื่อรู้ว่าบิดาตนหายไปแล้วพี่น้องทั้งสิบองคนก็หลงอยู่ในป่า
ซึ่งใกล้กับบริเวณครอบครองโดยนางยักษ์ชื่อนี้ผู้เป็นนายชื่อว่า
สันธมาร สามีนางที่ตายไปเป็นพญายักษ์ชื่อว่าทาวลั๊กกะ

ทันทีที่ได้เห็นพวกเด็ก ๆ
นางยักษ์ผู้ไม่มีบุตรธิดาก็รักพี่น้องทั้งสิบสองคน
ขึ้นมาทันทีและต้องการเลี้ยงดูอย่างน้องสาวหรือลูกสาวของตนก็ไ
ด แต่นางยักษ์ก็มีเจตนาเคลือบแฝงในการอุ้มชูพวกเด็ก ๆ
เหล่านั้นด้วยเหมือนกัน
เพราะนางยักษ์เองต้องการนุ้ยน๋าตาของเด็ก ๆ
ไว้ผสมทำยาอายุวัฒนะกินด้วย
ทันใดนั้นนางก็แปลงร่างเป็นหญิงสาวรูปร่างสวยเพื่อไม่ให้เด็ก ๆ
ตกใจกลัวเมื่อเห็นตนเป็นยักษ์ หลังจากทำความคุ้นเคยกับเด็ก ๆ
แล้วนางก็ชวนให้พวกเขาไปอยู่ในวังของตน
ที่เมืองคชบุรีซึ่งมีของกินมากมาย เด็ก ๆ
มีความยินดีมากที่ได้ยินเช่นนั้นและตกลงที่จะไปอยู่กับนางยักษ์ผู้
ซึ่งสงขวาไปยังชาวเมืองของนางให้แปลงกายเป็นมนุษย์
เพื่อว่าธิดาบุญธรรมของตนจะได้ไม่ตกใจ
นับแต่นั้นมาพี่น้องทั้งสิบสองก็อยู่กับนางยักษ์อย่างมีความสุขจนถึง
วันยี่สิบ

วันหนึ่งในขณะที่พี่สาวคนโตเพลิดเพลินอยู่กับการชื่นชมความสว
ยงามของ
ดอกไม้อยู่นั้นนางก็เดินไกลออกไปและถึงบริเวณหวงห้าม
ซึ่งนางยักษ์สันธมารกำลังกินเนื้อมนุษย์อยู่

นางเห็นเหตุการณ์เข้าโดยบังเอิญและยังได้เห็นคนถูกจับมาขังไว้
เป็นจำนวนมากอีกด้วย
นางก็รู้ได้ทันทีว่าผู้ที่อุ้มภัก์คำชูปวงกตนั้น
แท้ที่จริงแล้วเป็นนุรักษ์ในร่างแปลงของหญิงสาวผู้เลอโฉม
แล้วนางก็บอกใหนอง ๆ ของนางทราบ
ผู้ซึ่งก็กลัวว่าอาจจะถูกยักษ์จับกินเข้าสักวันหนึ่งก็ได้
ดังนั้นพวกพี่น้องจึงเตรียมแผนหนีออกจากเมืองยักษ์

แต่ก่อนที่จะหนีนางยักษ์ไปพวกเขาได้ช่วยปล่อยคนทั้งหมดที่นาง
ยักษ์จับมา
ขังไว้เป็นอาหารแล้วก็เข้าไปซ่อนตัวในพุ่มไม้ซึ่งก็ยังไม่ปลอดภัย
เพราะนางยักษ์ทำการค้นหาแบบพลิกแผ่นดินโชคดีที่รุกขเทวดาแ
ละสัตว์อื่น ๆ เขามาช่วย นางยักษ์หาพี่น้องทั้งหมดไม่พบ
แต่นางยักษ์ก็ยังไม่ละความพยายามอยู่นั่นเอง
ในเวลาเดียวกันขณะที่
พระฤๅษีกำลังเขาฌานอยู่นั้นก็ได้เห็นเหตุการณ์และรู้สึกสงสารพี่น้อง
องผู้นางสงสารเหล่านั้น
ท่านจึงตั้งใจให้นางยักษ์ไปค้นหาทางอื่นและก็ยกเลิกการค้นหาไป
ในที่สุด
และแล้วพระฤๅษีก็บอกหญิงสาวเหล่านั้นว่าเหตุที่พวกนางต้องเผชิญ
กับความทุกข์ยากเช่นนี้
ก็เพราะว่าเมื่อชาติที่แล้วพวกนางได้นำลูกสุนัขไปปล่อยทิ้งไว้ในป่า
า ดังนั้นบาปจึงตามพวกเขามาในชาตินี้และชาติหน้าจนกว่าจะครบ
500 ชาติจึงจะหมดกรรม

หลังจากอำลาพระฤๅษีแล้ว
นางทั้งสิบสองก็ออกเดินทางต่อและไปถึงสระ
น้ำแห่งหนึ่งในเมืองงกุฏารนคร
ซึ่งปกครองโดยพระเจ้ารณสีหิทธิราช
ทุกวันจะมีนางค่อมทาสีแบกหมอน้ำทองคำมาตักน้ำไปให้พระราช
าสรองในพระราชวัง ในขณะที่เตรียมที่จะตักน้ำจาสระ

นางค่อมุเหลือบไปเห็นเงาเหล่าหญิงสาวหน้าตาสวยคล้ายกับนางฟ้า
นางเข้าใจผิดคิดว่าเป็นเงาของตน
แต่เมื่อพี่น้องทั้งสิบสองหัวเราะเยาะนาง
นางก็แหงนหน้าขึ้นดูแล้วก็เห็นเหล่าหญิงสาวอยู่บนต้นไทร
นางคิดว่าหญิงเหล่านั้นเป็นนางฟ้า
จึงรีบไปกราบทูลให้พระราชาทรงทราบ
และแล้วพระราชาก็รีบเสด็จมายังสระน้ำในทันที

เมื่อได้เห็นพี่น้องทั้งสิบสองคน
พระราชาก็ทรงตกตะลึงในความงามของ
พวกนางและสอบถามว่าเป็นใครมาจากไหน
เมื่อได้รับการกราบทูลให้ทรงทราบเรื่องราวที่เกิดขึ้นแล้ว
พระราชาก็รับสั่งให้นางลงมาและช่วยให้ไปอยู่ในวังของพระองค์
และพระราชาก็ทรงแต่งตั้งให้นางทั้งหมดเป็นพระมเหสีของพระองค์
และเนื่องจากพวกนางมีชีวิตรอยู่ในวังอย่างสุขสบายในฐานะพระมเหสี
ตอนนี้พวกนางก็เลยคิดถึงบิดามารดาของพวกตนบ้าง
ดังนั้นพวกนางจึงทูลขอพระบรมราชานุญาตจากพระราชาให้บิดามารดา
ของพวกตนมาอยู่เสียด้วยกันในวัง
และพระราชาก็ทรงอนุญาตสองสามีภรรยาผู้นำสงสารดีใจยิ่งนักที่
ได้กลับมาอยู่กันพร้อมหน้ากับบุตรสาวอีกครั้ง
หลังจากที่ตองพลัดพรากกันไปเสียนาน

ในขณะเดียวกัน นางยักษ์สันธมารก็ได้ติดตามบุญธรรมชื่อว่า เมรี
ผู้ซึ่งเป็นธิดาของเพื่อนสามานางมีนามว่า ปทุมราช
ซึ่งก็เป็นเจ้าเมืองอสุรชื่อว่า กำพูท ท้าวปทุมราชมีธิดา 2 คน
ชื่อว่าเมรีและศรีทัศนาศนา
ทั้งสองพี่น้องถือกำเนิดจากมารดาผู้เป็นมนุษย์พระนามว่า
พระนางศรีสมุทร เมื่อโอรสหลวงของพระองค์ทำนายว่า
ถ้าให้ธิดาทั้งสองคนอยู่รวมกันแล้วความหายหน้าที่ไม่ทราบสาเหตุก็
จะนำความพิพาศมาสู่ทุกชีวิตในเมือง
ท้าวปทุมราชจึงมอบบุตรสาวของตนคนหนึ่งให้นางยักษ์สันธมาร

เสียงดูนับแต่บัดนั้นมา

ต่อมาภายหลัง
นางยักษ์สังฆมารได้ข่าวว่านางสิบสองไปได้ดีมีความสุขก็เกิด
ความอิจฉาริษยาและเคียดแค้นมาก
นางจึงตามนางสิบสองมายังเมืองกุตารนครและรอหญิงค่อมอยู่ที่ต
นไทรที่สระน้ำ
ซึ่งนางจะต้องมานำน้ำไปให้พระราชาสรงเหมือนอย่างปกติ
แล้วนางสังฆมารก็แปลงร่างเป็นหญิงสาวมีหน้าตาสวยงามกว่านาง
สิบสองมาก เมื่อได้เห็นหญิงสาวผู้สวยที่สุด
นางค่อมก็รีบไปกราบทูลพระราชารู้ซึ่งเสด็จมาทอดพระเนตรนาง
และก็ต้องตะลึงในความงามของนาง พระราชาจึงนำนางเข้าวัง
และทรงแต่งตั้งให้นางเป็นพระมเหสีองค์ใหม่และนางก็เป็น
พระมเหสีที่โปรดปรานของพระราชาในทันที
นับจากนั้นมานางสิบสองก็ประสบเคราะห์กรรมอย่างแสนสาหัส
เพราะนางยักษ์ไซมณฑสะกดให้พระราชาหลังรักนางจนกระทั่งอยู่
ภายใต้อำนาจของนาง
นางแกล้งป่วยและต้องการให้นางสิบสองมาทำยา
และแล้วพระราชาก็ทรงรับสั่งให้นางสิบสองเขาเฝ้าแล้วให้ควักดวง
ตาของนางสิบสองออก แต่เภาไซคดึกกว่าพี่สาวคนอื่น ๆ
เพราะพระองค์อนุญาตให้นางเหลือดวงตาไว้ข้างหนึ่ง

หลังจากรับสั่งให้ควักดวงตาของนางสิบสองออกแล้ว
พระราชาก็รับสั่งให้
นำอดีตพระมเหสีของพระองค์ไปขังไว้ในอุโมงค์
ซึ่งทั้งหมดต้องประสบความทุกข์ทรมานอย่างนาสมเพศเวทนา
ในขณะเดียวกันหลังจากได้ดวงตาของนางสิบสองแล้ว
นางยักษ์สังฆมารก็ส่งดวงตาทั้งหมดไปให้บิดาบุญธรรมของนางเก็บ
ไว้ ในเวลาต่อมาพี่น้องทั้งหมดถูกเวนเภาที่ตั้งกรรม
พระอินทร์ทราบนางสิบสองได้รับความทุกข์ทรมานมาก
และไม่มีใครดูแลจึงรับสั่งให้เทวดาลงไปเกิดเป็นลูกของน้องคนสุด
ทอง ด้วยเหตุนี้เภาจึงตั้งกรรม

และแล้วนางยักษ์ก็สั่งให้ทหารของตนเฝ้าอุโมงค์ไว้
เพื่อไม่ให้ใครแอบช่วยเหลือนางสิบสองได
กล่าวกันว่าสาเหตุที่นางสิบสองต้องได้รับความทุกข์เช่นนี้
ก็เพราะเมื่อชาติที่แล้วในขณะที่เล่นอยู่ริมแม่น้ำ พวกนางจับปลา
12 ตัว
แล้วใช้เหล็กแหลมที่มียันต์ตาทั้งสองข้างของปลาเหล่านั้นแล้วก็ปล
ล่อยลงในแม่น้ำ
แต่ว่าเภาเองก็เพียงตาข้างเดียวของปลาที่ตนจับ
ดังนั้นนางจึงไม่ถูกควักดวงตาทั้งสองข้าง

ต่อมาพี่น้องทั้งหมดยกเว้นเภาที่คลอดลูกออกมาซึ่งถูกฉีกออกเป็น
ชิน ๆ ทันทีและแจกแบ่งกันกินเป็นอาหาร
เนื่องจากพวกนางถูกทรมานด้วยความหิวมากจนกระทั่งต้องกินลูก
ของพวกตน
แต่ถึงอย่างไรเภาก็ไม่ยอมกินเนื้อทารกที่ได้รับแบ่งให้
ทุกครั้งที่น่างใจสว่นแบ่งนางก็จะนำไปซ่อนไว้
ดังนั้นเมื่อถึงคราวที่นางคลอดลูกบางพี่ ๆ
ของนางก็จะได้ไม่มาลูกของตน
ดังนั้นนางจึงนำเนื้อทารกที่ซ่อนไว้มาแบ่งให้พวกพี่ ๆ แทน
การทำเช่นนี้จึงไม่ทำให้พวกพี่ ๆ
ของตนสงสัยในเจตนาของนางที่ต้องการเลี้ยงลูกไว้
แล้วเภาที่ตั้งชื่อลูกว่า รถมเสน

ถึงแม้ว่าพวกทหารที่เฝ้าอุโมงค์จะรู้เกี่ยวกับการถือกำเนิดของรถเ
เสน แต่ก็ไม่มีใครไปบอกให้นายของตนทราบ
เพราะพวกเขาเองก็รักและเมตตาภุมารน้อย
แถมยังช่วยเลี้ยงดูให้อีกด้วยเมื่อรถเสนโตขึ้นเขาก็ถามมารดาถึงส
าเหตุที่ต้องมาอยู่ในอุโมงค์
เภาจึงเล่าเรื่องราวทั้งหมดให้ผู้เป็นลูกฟัง
รถเสนรู้สึกเสียใจมาที่เห็นผู้เป็นมารดาและป้า ๆ

ต้องทนทุกข์ทรมานเช่นนี้
และแล้วพระอินทร์ก็เสด็จลงมายังโลกมนุษย์เพื่อสอนกลอุบายใน
การเล่นการพนันให้กับรถเสน
และพระอินทร์ก็ได้ให้โกชนวิเศษพร้อมทั้งเครื่องแต่งกายแก่รถเส
นด้วย
แล้วรถเสนก็ขออนุญาตมารดาเพื่อออกจากรั้วเมืองไปเผชิญกับโลกภ
ายนอก เพราะตนเองก็โตเป็นหนุ่มแล้ว

เมื่อมาถึงศาลาสาธารณะ
ก็เห็นคนกลุ่มหนึ่งกำลังเล่นพนันโกชนอยู่
รถเสนจึง
เล่นพนันด้วยและมีชัยชนะได้รางวัลพอที่จะซื้ออาหารมาให้มารดา
และป่า ๆ ของตนได้
แน่นอนที่สุดว่าการถือกำเนิดของรถเสนนำมาซึ่งความหวังให้กับน
างสีบสอง
นับแต่นั้นมารถเสนก็ออกไปเล่นพนันทุกวันและมีชัยชนะทุกครั้งไป
ข่าวการมีชัยชนะของรถเสนแพร่ไปถึงพระเจ้ารณสิทธิราชผู้ซึ่งรับ
สั่งให้รถเสนเขาเฝ้า แล้วพระราชาก็ชวนให้เขาเล่นสกากับพระองค์
รถเสนทาพระราชาวาถาหาว่าเขาแพะเขายินดีเป็นทาสของพระราชา
ตลอดไป แต่ถาหากว่าเขาชนะเขาต้องการเพียงขาว 12
ห่อเท่านั้น พระราชาทรงตอบตกลง
และผลก็ปรากฏว่าพระราชาทรงแพ้ถึง 2 ครั้ง
ดังนั้นรถเสนจึงได้ขาว 12 ห่อมาให้มารดาและป่าดังที่คาดหวังไว้

ในวันต่อมา
พระราชาทรงพระประสงค์ที่จะเล่นสกากับรถเสนอีก
พระองค์ชวนรถเสนไปเล่นเกมกับพระองค์ในปราสาทเรือนทอง
และถามชายหนุ่มเกี่ยวกับบิดามารดาของเขา
หนุ่มน้อยจึงกราบทูลว่ามารดาของตนชื่อว่าเภาผู้ซึ่งอยู่กับป่าทั้ง
11 คนของตนในอุโมงค์ หลังจากทรงทราบความจริง
พระราชาก็สวมกอดชายหนุ่มและบอกกับเขาว่าเขาไม่ใช่ใครอื่นแต่

เป็นโอรสของพระองค์

ในกาลต่อมา
ท้าววัดถาเจ้าเมืองจินดามาทำพระเจ้านรธาธิราชพนันชนไก่
รถเสนจึงอาสาพนันชนไก่แทนพระราชามีชัยชนะ
นับแต่วันนั้นพระเจ้านรธาธิราชก็รักโอรสของพระองค์มา
และทรงประกาศว่าพระองค์รักโอรสดังดวงใจของพระองค์

เมื่อได้ยินคำประกาศของพระราช
นางยักษ์สันธมารผู้ซึ่งตอนนี้เป็นหญิงสาวสวย
ก็แกล้งทำเป็นป่วยหนักและต้องการผลไม้ชนิดหนึ่งซึ่งมีรสเปรี้ยว
เรียกว่า
มะงั่วหาวและมะนาวโห่เพื่อใช้ทำยาและมียู่แต่เฉพาะในเมืองขอ
งนางเท่านั้น
นางสันธมารของร้องให้พระราชารู้ซึ่งทรงสั่งเลพระทัยส่งเจ้าชายร
ถเสนไปนำผลไม้เหล่านั้นมาให้นาง
พระราชาทรงตอบตกลงโดยไม่เต็มพระทัยนัก
และส่งเจ้าชายไปยังเมืองคชบุรี

แต่ก่อนจากไป
เจ้าชายรถเสนขอให้พระราชาส่งอาหารไปให้มารดาและป้า
ของตนทุก ๆ วัน
พระราชาทรงรับและทรงอนุญาตให้รถเสนใช้ม้าของพระองค์ขี่ม้า
พาซึ่งสามารถบินไปในอากาศได้เหมือนนก
สันธมารจึงบอกให้รถเสนนำจดหมายของตนไปให้บุตรสาวของตน
ด้วย แล้วเจ้าชายก็ผูกจดหมายไว้กับคอมาและเริ่มเดินทางไกล

เมื่อออกเดินทางมาได้ระยะหนึ่ง
รถเสนก็หยุดพักที่ศาลาพระฤๅษี
และปล่อยให้มาออกไปกินหญ้ากินน้ำในบริเวณใกล้ ๆ นั้น
ทันใดนั้นพระฤๅษีก็เหินลับไปเห็นลักษณะดีของมาจึงเข้าไปดูใกล้
 ๆ และก็พบว่ามียู่จดหมายแขวนอยู่ที่คอมา
ด้วยความสงสัยท่านจึงตัดสินใจเปิดอ่านโดยไม่ได้รับอนุญาตและก็

พบขอความประหลาดว่า

ถ้าหากผู้ชายหนุ่มผู้นี้ถึงกลางวันให้กินกลางวันแต่ถ้าเขาถึงกลางคืนก็ให้กินกลางคืน พระฤๅษีแปลกใจที่พบขอความเช่นนั้น

ท่านจึงเขามาและก็รู้ว่าเกิดอะไรขึ้น
พระฤๅษีคิดว่าเจ้าชายควรจะได้อะไรกับพระธิดาอเมริกันและปกครองเมืองยักษ์แทนที่จะมาถูกยักษ์กินเสีย

แล้วพระฤๅษีก็เปลี่ยนขอความใหม่เป็น
"ถึงกลางคืนให้รับกลางวัน ถึงกลางวันให้รับกลางวัน
ผิวแก้วผิวขวัญของอเมริกัน"

และแล้วพระฤๅษีก็กลับไปศาลาของท่าน
และได้พบรถเสนผู้ซึ่งบอกให้ท่านทราบเกี่ยวกับการเดินทางของตนไปเมืองยักษ์ พระฤๅษีอวยพรให้รถเสนโชคดีมีชัย

เมื่อมาถึงชายแดนเมืองคชบุรี
รถเสนพบกองทัพยักษ์เขาก็ตกใจเพราะยักษ์จะ
เขามาทำร้ายตนแลมา
เขาจึงทิ้งจดหมายลงไปบนกองทัพยักษ์ตามคำสั่งของสันธมารทันที และบอกว่าพวกเขาเป็นจดหมายของสันธมารถึงเจ้าหญิงอเมริกัน
แล้วเหล่ายักษ์ก็ก้มศีรษะลงคำนับพร้อมทั้งรับจดหมายจากรถเสน
และแล้วจดหมายก็ถูกนำไปมอบให้กับเจ้าหญิงผู้ซึ่งดีใจมากที่ได้อ่าน
แล้วรีบออกมาต้อนรับรถเสน
นางสั่งให้สาวใช้นำอาหารคาวหวานมาให้เจ้าชายรถเสนเสวย
รูปร่างที่งดงามของเจ้าชายรถเสนประทับใจองค์หญิงยิ่งนัก
และเพื่อปฏิบัติตามคำสั่งของพระมารดาองค์หญิงรับสั่งให้ประดับประดาพระนครเพื่อเตรียมอภิเษกสมรสของนางที่จะมีขึ้นในเร็ว ๆ
นี้

หลังจากอภิเษกสมรสได้ 7 เดือน
รถเสนก็กลับเขาวังแล้วแกล้งทำเป็นป่วยหนัก
ตอนนี้เขาเกิดคิดถึงผู้เป็นมารดาและป่า ๆ ขึ้นมาแล้ว
จึงบอกเจ้าหญิงอเมริกันว่าตนต้องการอากาศบริสุทธิ์ในพระราชอุทยาน

แต่ความจริงแล้วเขามีแผนที่จะไปเอาผลไม้ที่สันธมารต้องการ
และไม่ต้องการให้ใครรู้เรื่องนี้
ในขณะที่เมรีและคนรับใช้ของนางกำลังผลิตเพลินอยู่กับการชมด
อกไม้อยู่นั้น
รถเสนก็แอบเด็ดผลไม้แล้วชวนองค์หญิงกลับพระนคร
และสั่งให้คนรับใช้จัดเตรียมการเต็นรำและดนตรีเพื่อความบันเทิง
ของเมรีและตนเอง รถเสนก็มีแผนที่จะทำให้เมรีเมา
เพื่อที่นางจะได้บอกทุกสิ่งทุกอย่างแก่เขาเกี่ยวกับดวงตาของมาร
ดาและพวกป่า ๆ ของตน และสิ่งที่รถเสนคิดไว้ก็เป็นจริง
เมื่อเมารื่นมาเมรีก็บอกที่ซ่อนดวงตาและยารักษาตาแก่เขา
นางยังได้บอกเขาเกี่ยวกับยาวิเศษอื่น ๆ อีก
ซึ่งแต่ละหอก่อให้เกิดภูเข่า ป่าไม้ ลม ไฟ ฝน เมฆ
และมหาสมุทรน้ำกรด รวมแล้วมีทั้งหมด 8 หอดด้วยกัน

ครั้นถึงเวลาเที่ยงคืน หลังจากที่เมรีหลับสนิทแล้ว
รถเสนก็เก็บดวงตาและยาทั้งหมดหนีออกจากเมืองโดยขี่ม้าพาชีไป
เมื่อตื่นขึ้นมาไม่พบผู้เป็นสามีเมรีก็รีบตามไป
เมื่อเขาไปไกลนางก็เข้าไปไม่ถึงตัวเพราะรถเสนโยผงยาซึ่งก่อให้เกิด
ป่า และต้นไม้ใหญ่ขวางทางไว้
และด้วยความมั่นคงต่อความรักในสามีอย่างแรงกล้า
เมรีก็สามารถเอาชนะอุปสรรคทั้งปวงที่อุบัติขึ้นโดยยาวิเศษเหล่านั้น
ได้
ดังนั้นรถเสนจึงใช้ยาห่อสุดท้ายซึ่งก่อให้เกิดมหาสมุทรน้ำกรดและ
คราวนี้เมรีก็ไม่สามารถติดตามรถเสนได้อีก
เมรียืนร้องไห้อยู่ตรงนั้นและตั้งอธิษฐานขอให้เกิดเป็นชายาของรถ
เสนอีกแล้วนางก็ฟุบลงกองกับพื้น
หัวใจของนางแตกสลายเป็นเจ็ดภาคและสิ้นลมหายใจอยู่ ณ
ตรงนั้นเอง

ในขณะเดียวกัน
หลังจากกลับมาถึงเมืองกุตารนครแล้วรถเสนก็รีบตรงไปพบ
มารดาและผู้เป็นป่าผู้ซึ่งเกือบจะสิ้นชีวิตเพราะความอดอยากอยู่แล้ว

ว
เนื่องจากพระราชินีไม่รักษาคำสัญญาที่ทรงให้ไว้เพราะถูกอำนาจนางยักษ์สังฆมารครองงำไว้
สังฆมารเองก็ถึงกับหมดสติเมื่อรู้ว่าบุตรสาวของตนเสียชีวิตแล้ว
นางลมพู่พบกับพื้นหัวใจของนางแตกออกเป็นเจ็ดภาคและสิ้นชีวิตอยู่ตรงนั้นเอง

หลังจากหลุดพ้นจากอำนาจของนางยักษ์แล้ว
พระราชินีรับสั่งให้ปล่อยพี่น้องทั้งสิบสองคนและขอโทษพวกนาง
ทั้งหมดกลับมาอยู่ด้วยกันอย่างพร้อมหน้าพร้อมตา
ยกเว้นรถเสนผู้ซึ่งเสียใจอย่างสุดซึ้งต่อการจากไปของภรรยาผู้เป็นที่รัก
เขาก็กลับไปยังบริเวณที่เมรินอนสิ้นลมหายใจอยู่
รถเสนเศร้าโศกเสียใจมากแต่ก็ไม่รู้จะทำอย่างไรได้
เขาก็มีความรักต่อเมรินามากแต่ก็ต้องช่วยมารดาและป้าของตนก่อน
เพื่อติดตามภรรยาของตนไปหลังจากจัดการศพของนางแล้วเจ้าชาย
ยพระทรมทุกซก็กลับล้มหายใจตายตามไป

กล่าวกันว่า ทั้งคู่อธิษฐานให้ได้เกิดเป็นสามีภรรยากันอีก
ในขณะที่เมรีไปเกิดเป็นมโนราห์
เจ้าชายรถเสนไปเกิดเป็นพระสุธน
และเป็นนิทานอีกเรื่องหนึ่งชื่อว่า "พระสุธน"
และเรื่องราวก็จบเพียงเท่านี้